

[Udenrigsministeren.]

at de forskellige landes kommitterede foretager endelig udarbejdelse af deres forslag, inden disse bliver genstand for parlamentarisk behandling.

Men der skulle blive opgaver nok endda til rådet. Det nære fællesskab mellem de nordiske lande giver anledning til mange spørgsmål, som kræver en fælles løsning, og det er indlysende, at tilvejebringelse af en ligeartet indstilling til fællesproblemerne i parlamenterne vil blive lettet, såfremt Det nordiske Råd forinden har haft lejlighed til at drøfte spørgsmålene i åbenhed og afveje eventuelle modstridende argumenter. I rådet vil der blive lejlighed til allerede på et tidligt tidspunkt at prøve bærekraften af forslag til fællesforanstaltninger.

Som det fremhæves i det nordiske interparlamentariske råds bemærkninger, er der grund til at antage, at fælles forhandlinger mellem ansvarlige parlamentarikere vil være egnede til at overvinde sådanne vanskeligheder, som måtte besværliggøre det nordiske samarbejde. Muligvis vil resultaterne heraf i begyndelsen kun være små; men jeg er sikker på, at den øgede opmærksomhed om nordiske problemer, som rådet vil kunne fremkalde, og større viden om disse vil føre til en positiv og stadig mere velvillig indstilling overfor fællesløsninger af dertil egnede sager.

Endvidere bør man efter min opfattelse ikke undervurdere den betydning, som rådet — om dets arbejde lægges rigtigt tilrette — vil kunne få som et opinionsdannende organ i de nordiske folk.

Rådet kan ikke træffe bindende beslutninger, og det er derfor næppe påkrævet nærmere at fastslå, hvilke spørgsmål rådet bør have lov til at befatte sig med. Men det synes af betydning at påpege, således som det også er gjort i det nordiske interparlamentariske råds motiver, at rådet i første række bør tage aktuelle spørgsmål op til behandling, med andre ord spørgsmål, i hvilke man skønner at kunne vedtage henstillinger, og i hvilke man overfor regeringerne kan angive, af hvilken art disse foranstaltninger efter rådets opfattelse bør være. Det bør afstå fra at udtale sig om ønskemål, der ligger langt ud i fremtiden, og i hvilke der ikke kan blive tale om umiddelbare foranstaltninger.

Rådet skal ifølge vedtægtens punkt 2 bestå af 16 delegerede for hver af Danmarks og Sveriges rigsdage samt Norges storting og 5 delegerede for Islands alting, repræsenterende forskellige politiske anskuelser og

valgt — tillige med det fornødne antal stedfortrædere — af og blandt de pågældende parlamenters medlemmer for den tid og på den måde, det bestemmes i hvert land. Endvidere skal de deltagende landes regeringer repræsenteres i rådet af de regeringsmedlemmer, som i hvert enkelt tilfælde udpeges dertil af de respektive regeringer.

Formuleringen synes at give garanti for et godt samarbejde mellem parlamentsrepræsentanterne og regeringsrepræsentanterne.

Ifølge vedtægtens punkt 4 afholder rådet ordentlig samling en gang om året på det tidspunkt, det selv bestemmer. Desuden vil der kunne blive tale om afholdelse af overordentlige samlinger. Samlingerne holdes i landenes hovedstæder efter rådets nærmere bestemmelse. Jeg tror, det er af betydning, at der således ikke vælges et permanent sæde for rådet, men at hvervet som værtstat for dets samlinger går på omgang mellem deltagerlandene, således som det er skik med hensyn til de nordiske udenrigsminister-møder.

Der er ikke fastsat bestemmelser i vedtægten om de enkelte samlings varighed, men der kan vist skønmæssigt regnes med en 8—14 dage for de ordentlige samlinger. Det er mit håb, at det første møde kan holdes i begyndelsen af 1953.

Om vedtægternes bestemmelser vedrørende sekretariatet tillader jeg mig at henvise til mine tidligere udtalelser.

Ifølge vedtægternes punkt 13 skal hvert land dække de udgifter, som dets repræsentation og dets sekretariat medfører, og desuden de særlige udgifter ved afholdelse af møder i det pågældende land. Dækning af fællesudgifter sker efter rådets bestemmelse.

Fra svensk side har man anslået de svenske udgifter til rådet for det kommende finansår til ca. 75 000 sv. kr. Uden at gå i detaljer i forbindelse med udgiftsspørgsmålet finder jeg anledning til at bemærke, at det vil være ønskeligt, om udgifterne til rådet i alt fald for Danmarks, Norges og Sveriges vedkommende såvidt muligt blev holdt på samme niveau.

Ved forslaget § 2 er spørgsmålet om, hvorledes bestemmelserne i vedtægtens punkt 2 om, på hvilken måde og for hvilken periode de 16 delegerede og deres stedfortrædere skal vælges, samt om, hvor mange stedfortrædere for de delegerede der vil være at vælge, henlagt til rigsdagens egen afgørelse, der forudsættes truffet ved en rigsdagsbeslutning. Der vil dog ikke være noget til hinder for, at en bestemmelse herom ind-